

Sygn. akt II CSK 366/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku K. K.
przy uczestnictwie Przedsiębiorstwa [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 2 lutego 2018 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz uczestniczki od wnioskodawcy kwotę 900,- (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Zarówno treść przedstawionego zagadnienia prawnego, jak i argumentacja wnioskodawcy powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka określona w punkcie pierwszym, powołanie się bowiem na jej zaistnienie wymaga sformułowania zagadnienia prawnego. Temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając problem prawny w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Skarżący wniósł z uwagi

na występujące zagadnienie prawne a także istniejące sprzeczności w ujmowaniu przez sądy istnienie przymiotu dobrej wiary przy obejmowaniu w posiadanie służebności gruntowej o treści służebności przesyłu przez przedsiębiorstwa państwowe na potrzeby zasiedzenia tej służebności. W łącznym krótkim uzasadnieniu obu przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. zawarł jedynie własne uwagi na temat ogromnego znaczenia w aspekcie prawa własności rozstrzygnięcia istnienia dobrej lub złej wiary przesyłowych przedsiębiorstw państwowych a ogólny stopień ich sformułowania, na tle wielości stanów faktycznych, można uznać jedynie za sygnalizację wątpliwości prawnych. We wniosku nie zostały również chociażby zasygnalizowane wątpliwości na tle orzecznictwa sądów powszechnych lub brak wykładni w tym przedmiocie - w powołanym w odpowiedzi na skargę kasacyjną postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2017 r., IV CSK 636/16 (nie publ.) przytoczony jest problem dobrej wiary przedsiębiorstwa państwowego w prawie identycznym stanie faktycznym jak w niniejszej sprawie.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach należnych uczestnikowi orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).